

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DAWN BROWER

SPIONÂNȚU-MI

Ticalosul

Legăți În Afara Timpului

Dawn Brower

Spionându-Mi Ticălosul

«Tektime S.r.l.s.»

Brower D.

Spionându-Mi Ticălosul / D. Brower — «Tektime S.r.l.s.»,

Rhys și Hyacinth au fiecare motivele lor de a se atașa de prinț, dar nici unul dintre ei nu se așteaptă unde îi va duce. Dintotdeauna s-au urât. Orice neînțelegere au avut nu mai contează în fața pericolului. Pe măsură ce trece timpul Rhys și Hyacinth încep să înțeleagă sensul proverbului: Există o linie fină între dragoste și ură. În cazul în care supraviețuiesc vor trebui să decidă de care parte le sunt sentimentele de fapt ... Lady Hyacinth crede că e destinată să fie prințesă. Prințul unei țări mici vizitează Londra și ea declară că îl va face să se îndrăgostească de ea în mai puțin de o noapte. La urma urmei, ea este cea mai eligibilă doamnă din toată Anglia... Rhys Rossington, Conte de Carrick lucrează din biroul de acasă și îi este repartizat prințului pe timpul vizitei. Unii cred că el vizită are motivații nefaste și se așteaptă ca Rhys să descopere în cazul în care vizita regală este ceva rău. Rhys și Hyacinth au fiecare motivele lor de a se atașa de prinț, dar nici unul dintre ei nu se așteaptă unde îi va duce. Dintotdeauna s-au urât. Orice neînțelegere au avut nu mai contează în fața pericolului. Pe măsură ce trece timpul Rhys și Hyacinth încep să înțeleagă sensul proverbului: Există o linie fină între dragoste și ură. În cazul în care supraviețuiesc vor trebui să decidă de care parte le sunt sentimentele de fapt ...

© Brower D.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

MULȚUMIRI	6
CAPITOLUL UNU	7
CAPITOLUL DOI	10
CAPITOLUL TREI	14
Конец ознакомительного фрагмента.	16

Dawn Brower

Spionându-mi Ticălosul

SPIONÂNDU-MI TICĂLOSUL

CONECTAȚI ÎN AFARA TIMPULUI 13

DAWN BROWER

Tradusă de NICOLETA NAGY

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și evenimentele sunt produs al imaginației autoarei sau fictive și nu pot fi considerate reale. Orice asemănare cu locuri reale, organizații, sau persoane, în viață sau decedate este în întregime întâmplătoare.

Spying on My Scoundrel Copyright © 2020 Dawn Brower

Ilustrată și editată de Victoria Miller

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi utilizată sau reprodusă electronic sau imprimată fără permisiune scrisă, cu excepția citatelor încorporate în recenzii.

Pentru familia mea, fără voi, probabil că aș fi rămas fără idei cu mult timp în urmă. Poate că din când în când sunt ... ursuză, dar vă iubesc. Sunt binecuvântată să vă am în viața mea, mai ales în acele zile întunecate când nu se întrevide nici o urmă de speranță. Mulțumesc pentru sprijin. Nu am cuvinte să vă spun cât de mult apreciez tot ceea ce faceți pentru mine.

MULȚUMIRI

Doresc să îi mulțumesc din tot sufletul editoarei și artistei copertei, Victoria Miller. Ea mă ajută mai mult decât vă pot spune. Apreciez tot ceea ce face și că mă motivează să fiu mai bună ...să fac mai bine. Îți mulțumesc un milion.

De asemenea, îi mulțumesc lui Elizabeth Evans. Îți mulțumesc că ești mereu acolo lângă mine și că îmi ești prietenă. Însemni atât de mult pentru mine. Mulțumirile nu sunt suficiente, dar este tot ceea ce am, așa că îți mulțumesc prietena mea pentru că ești persoana care ești.

CAPITOLUL UNU

Vara lui 1835

Lady Hyacinth Barrington ar fi preferat să fie acasă la Havenwood, dar în schimb se uita pe fereastra trăsorii. Erau pe drum spre o petrecere la Weston Manor, care mama ei se gândise că le-ar face bine ei și fratelui ei, Elijah. Nici unuia dintre ei nu le plăcea să plece de acasă, dar cel puțin petrecerea va dura doar două săptămâni. După care se vor putea întoarce acasă și bucura de restul verii fără griji. Asta în cazul în care mama lor nu va accepta alte invitații pentru ei.

— Cât mai avem? Întrebă Elijah văitându-se. Hyacinth nu îl putea învinovăți deși, pentru un bărbat în devenire la cei șaisprezece ani ai lui, se comporta ca un copil răsfățat. Și ea era nerăbdătoare să iasă din trăsură, dar nu intenționa să se comporte fără demnitate. Călătoria părea nesfârșită.

— Nu mult, a răspuns mama lor.

— Vine și unchiul Killian la petrecere? întrebă Elijah. Își trecu degetele prin părul castaniu ciufulit.

Elijah îl venera pe unchiul lor ca pe un erou. Se ținea scai după el atât cât îi permitea unchiul Killian, ceea ce era mult mai mult decât Hyacinth i-ar permite vreodată. Fratele ei o irita și nu suporta să meargă cu ea peste tot. Un alt motiv pentru care detesta ideea acestei petreceri.

— Unchiul Killian nu vine, mama lor, Odesa, contesa de Havenwood, îi răspunse. Își dădu o șuviță din părul ei negru după ureche. O adiere de vânt i-o desprinsese.

— Dar cred că Scarlett și mătușa Aubriella vor veni.

Hyacinth strâmbă din nas. Îi plăcea de verișoara ei, dar era puțin ciudată. Scarlett putea fi un pic misterioasă uneori. Spunea lucruri ciudate pe care Hyacinth nu le înțelegea pe deplin. Mătușa Aubriella era la fel. Era aproape ca și cum nu aparțineau aceleiași familii.

— Nu ai menționat că vor veni, spuse Hyacinth.

— De ce nu călătoresc cu noi?

Ce motiv avea mama să nu menționeze asta? Hyacinth se uită la ea în așteptarea unui răspuns, dar mama ei a rămas tăcută. Dar ea nu va uita lucrul acesta. Hyacinth nu va uita prea curând.

Un conac apăru și cu toții își îndreptară atenția spre el.

— Este Weston? Întrebă Elijah.

— Cred că da, mama lor răspunse.

Era o proprietate mare aproape de niște stânci imense de unde se vedea oceanul. Hyacinth era intrigată. Nu fusese niciodată în această parte a țării și deși nu o admitea cu voce tare era nerăbdătoare să cerceteze plaja. Auzise că erau peșteri prin care se putea ajunge până jos la plajă. Cu prima ocazie va verifica existența lor. Întâi va trebui să se asigure că Elijah nu se ține după ea. Nu voia să aibă responsabilitatea lui.

— Mamă, spuse Hyacinth.

— În legătură cu mătușa Aubriella și Scarlett ...

— Ni se vor alătura mai târziu această săptămână, mama ei a întrerupt.

— Au avut o urgență la Kingsbridge și de aceea nu au călătorit cu noi.

Hyacinth își miji ochii. Încă avea impresia că mama ei ascundea ceva, dar momentan va lăsa lucrurile așa.

— Înțeleg.

Trăsura coti pe drumul lung ce conducea la intrarea în Weston Manor. Hyacinth nu își putea lua ochii de la stânci. Trei tineri mergeau înspre margine. Doi erau gemeni identici, Christian Kendall, marchizul de Blackthorn și moștenitor al ducatului Weston; și Lordul Nicholas Kendall, rezerva. Hyacinth nu era sigură, dar presupunea că celălalt domn era verișorul lor mai mic, Rhys Rossington, conte de Carrick și moștenitorul marchizului de Seabrook. Gemenii aveau părul închis la culoare iar

tânărul conte avea un păr blond auriu care strălucea în lumina soarelui. Hyacinth voia să-l vadă de aproape. Ceva îi atrăgea atenția la el.

A oftat. Hyacinth împlinise paisprezece ani cu câteva săptămâni în urmă. Petrecerea pentru ziua ei de naștere a fost minunată. Tatălui ei îi plăcea să aprecieze fiecare moment și ocazie specială iar zilele de naștere erau întotdeauna prețuite cel mai mult. Era unul dintre motivele pentru care își adora tatăl. Nu își putea imagina viața fără el și spera să îl aibă lângă ea pentru mulți ani. Își dorea să fi putut veni cu ei în această călătorie.

Dar era convinsă că avea lucruri interesante de descoperit. Poate că ar trebui să se țină după gemeni și Earl. Cu siguranță cunoșteau cele mai bune locuri de pe moșie și băieții întotdeauna merg unde nu ar trebuit. Acelea erau locurile pe care Hyacinth își dorea să le descopere. Locurile secrete. Voia ceva interesant și poate un pic periculos să o ajute să uite că tatăl ei a rămas acasă și ea va trebui să suporte o petrecere de două săptămâni.

Trăsura se opri în fața conacului.

— În sfârșit, exclamă Elijah.

— Credeam că nu mai ajungem. Mi s-a părut o eternitate.

Hyacinth își dădu ochii peste cap. Fratele ei putea fi atât de dramatic.

— Atunci e bine că am ajuns în cele din urmă.

Trăsura se opri în fața conacului. Un lacheu deschise ușa și o ajută pe mama lor să iasă. Hyacinth a urmat-o, iar Elijah a sărit înainte ca cineva să-l poată opri. A fugit în sus pe scări și în casă.

— Elijah, așteaptă, strigă mama, dar fără succes. Elijah dispăruse.

— Probabil că s-a dus la bucătărie să cerșească ceva de mâncare, spuse Hyacinth.

— Nu știe unde e bucătăria, spuse mama exasperată.

— O s-o găsească, Hyacinth răspunse.

— Nasul îi va indica calea.

Fratele ei nu era doar dramatic dar și mâncăcios. Au intrat în conac și au fost întâmpinate de Ducesa de Weston, apoi au fost conduse la camera lor. Hyacinth voia să exploreze stâncile, dar acum că erau în cameră, brusc se simți obosită. Așa că în loc să meargă după gemeni și conte, decise să tragă un pui de somn. Îi va căuta mai târziu. Dacă avea noroc, vor fi dispuși să o ia cu ei. Oricum, intenționa să îi urmeze peste tot. Chiar dacă poate nu o să le placă.

Mai târziu în noaptea aceea...

Rhys se uita la intrarea în peșteri. Se simțea ca și acasă la Weston Manor. Îi plăcea să își viziteze verii. De asemenea, se putea îndepărta de sora lui care îl irita constant. Charlotte întotdeauna voia să se țină după el. Din păcate, venise și ea de această dată. Dar, din fericire pentru el, Elizabeth, verișoara lor o ținea ocupată. Se va ține după ea iar el va putea explora peșterile singur.

— Unde te duci?

Și-a închis ochii și a oftat. Rhys credea că a dispărut neobservat. Trebuia să fi fost mai atent. Lady Hyacinth Barrington îl urmărise. Dacă exista o femeie mai enervantă decât sora lui, era ea.

— Nu poți deranja pe altcineva? Enervarea i-a inundat vocea.

— Pleacă.

Rhys nu s-a uitat la ea. Asta i-ar da permisiunea să vină cu el în peșteri. Speră că nu va veni după el, dar cu Lady Hyacinth, de cele mai multe ori se dovedea dificil de prezis. Era posibil să se înșele. Speră să nu îl urmeze în timp ce înainta. Dacă voia să fie un spion la fel de bun ca tatăl său, Dominic, marchizul de Seabrook, trebuia să-și practice abilitățile de furișare. Până în prezent lăsau de dorit ...

Se opri un moment să se obișnuiască cu întunericul. Rhys ar fi putut să aducă o lumânare sau o lanternă, dar decisese să nu o facă. Un spion bun nu folosea nimic să-i lumineze calea. Asta l-ar face mai ușor de depistat și de a fi prins de oamenii răi. Voia să fie cel mai bun și va fi.

— Au, murmură Lady Hyacinth când intră în el.

— De ce te-ai oprit?

Rhys blestemă în șoaptă.

— Ce faci aici? Ți-am spus să pleci.

— Tu nu ești tatăl meu sau rudă cu mine ca să fiu obligată să te ascult. Își ridică bărbia. Nu o vedea prea bine în întuneric, dar acel gest sfidător era inconfundabil.

— Vreau să văd peșterile. Nu are nimic de-a face cu tine.

Îi venea greu să o creadă.

— Serios? Rhys ridică o sprânceană batjocoritor. Se îndoia că îl putea vedea, dar era mai mult un reflex.

— Atunci nu te deranjează dacă te las să te descurci singură.

— Nu, răspunse ea sfidător.

— Bine, spuse el și își continuă călătoria. Spera că fără ea după el ... Ceva îi spunea că nu era atât de norocos. Nimic nu îi ieșise bine și nici nu se aștepta să-i iasă. Deși, un spion bun ar trebui să fie capabil să se adapteze și să ia decizii pe moment când era necesar. Nimic nu iese de obicei după cum e planificat. Asta era o realitate a vieții.

În cele din urmă a ajuns la sfârșitul peșterii și a ieșit pe plajă. Luna se reflecta în apă, iar valurile se spărgeau de mal. Inspiră adânc și savură momentul. A ajuns. Fără nici o lumină să-l ghideze și scăpat de Lady Hyacinth, fără incidente. Rhys se întoarse spre intrarea peșterii și se încruntă. Ar fi trebuit să iasă la plajă deja. A oftat. Era, probabil, undeva blocată, iar el va trebui să meargă și să o salveze. *Fir-ar ea*. De ce nu putea fi o domnișoară normală care stă în conac?

Rhys se îndreptă spre peșteră și înainte să păsească înăuntru, ea s-a rostogolit afară, l-a dat jos și a aterizat deasupra lui. Nu putea să respire și îl dureau pieptul.

— Te urăsc, șuieră el. Și-a înfășurat brațele în jurul ei instinctiv să o protejeze.

— Ești un măgar, spuse ea. Hyacinth se împinse în el și îi dădu un cot. Îl făcu să geamă de durere.

— Dă-mi drumul.

— Dulceață, spuse el morocănos.

— Nimeni nu te ține, cu atât mai puțin eu.

Avea numai șaisprezece ani. Doi ani mai mult decât ea și nu ar fi trebuit să îi placă nimic la ea, dar totuși, îi plăcea. Nu ar admite cu voce tare cât de drăguță i se părea. Într-o zi, va crește într-o adevărată frumusețe. Acum, însă, era un ghimpe, în piept mai precis și trebuia să se asigure că ajunge la conac nezgâriată. Familia lui l-ar omorî dacă i se întâmpla ceva. Ar fi trebuit să o fi dus înapoi imediat, dar nu a vrut să renunțe la planul său.

— Te urăsc, îi spuse ea și se împinse în sus.

El gemu când ea se împinse în sus.

— Mă bucur că suntem de acord măcar asupra acestui lucru, murmură el.

— Acum că suntem de acord, putem urca înapoi la conac.

Nu i-a răspuns. Făcu ceva zgomot și poate că mormăise ceva, dar nu se distingea. Chiar nu îi păsa. Rhys își frecă pieptul și se ridică în picioare. O urmă în peșteră. Mergând în tăcere, era recunoscător că nu trebuie să interacționeze prea mult cu ea. Se întâlneau rar și nu prevedea că asta se va schimba în viitor.

În cele din urmă au ajuns sus și au ieșit din peșteră. Lady Hyacinth s-a îndepărtat de el furioasă. El dădu din cap și chicoti ușor. Cel puțin era sigur că ajunge în conac în siguranță. După aceea, el putea merge în căutarea verilor săi, Christian și Nicholas. Erau probabil în sala de jocuri. Asta, dacă tatăl și unchiul său nu erau acolo. Oricum, va fi liber de Lady Hyacinth și teatrul ei.

Suspină ușurat. A mers în direcția opusă și a decis să intre prin grădină. Rhys fluiera în timp ce mergea. Fusesse o noapte reușită până la urmă. Poate că era capabil să fie spion.

CAPITOLUL DOI

10 ani mai târziu ...

Hyacinth se uită la rochia ei roz de mătase și se încruntă. Nu era sigură că îi plăcea culoarea, dar nu erau permise multe culori pentru femeile necăsătorite dintre care să poată alege. Roz era una dintre cele mai favorabile alegeri. Ar fi preferat roșu. O rochie de un roșu cireșiu închis, izbitoare, îndrăzneță ... Într-o zi, va avea una. Se va asigura de asta. Hyacinth oftă și se ridică. Traversă odaia deschise ușa și o găsi pe verișoara ei, Scarlett, practic sărind pe hol.

— Hy. Scarlett se opri în fața ei și o bătu pe braț.

— Ai auzit?

Scarlett putea fi foarte veselă uneori. O pacoste într-o zi bună, mai sfidătoare în altele ... Moștenise părul roșu al mamei ei, deși o nuanță mai închisă și temperamentul tatălui ei. Lady Scarlett Lynwood era foarte îndrăzneță. Citea tot ce prindea, avea idei ciudate și nu avea nici o reținere în a-și exprima gândurile. Hyacinth îi acorda creditul mătușii Aubriella, mama lui Scarlett, pentru felul ei de a fi. Putea fi jenant în compania lui Scarlett uneori, dar era familie și Hyacinth nu abandona pe nimeni de care îi păsa.

— Ce trebuia să aud? Scarlett nu purta nici alb nici roz. Era doar cu jumătate de an mai mare decât ea. Cum i s-a permis să poarte verde închis?

— Ce palpitant! Ar fi mai bine să vorbească în privat. Înclinația lui Scarlett pentru discursuri ciudate și preziceri ar putea fi interpretată în mod greșit. Ar fi trebuit să meargă jos sau înapoi în dormitorul ei, dar uneori Scarlett era prea greu de reținut.

— Un prinț vine în vizită, ți-o dau.

Asta acapără atenția lui Hyacinth. Un prinț real venea în Anglia? Se întoarse spre Scarlett.

— Ești sigură? Trebuia să descopere toate detaliile pertinente. Dacă i-ar putea cumva captiva atenția și ardoarea poate că ar putea fi prințesă. Dintotdeauna și-a dorit să fie prințesă. Bine, de fapt, își dorea să fie ducesă. Dar asta nu ar fi de ajuns acum. Nu de când Lady Elizabeth Kendall se căsătorise cu ducele de Whitewood și devenise ducesă. Voia să aibă un titlu și mai mare decât ea. Lady Elizabeth dintotdeauna se credea superioară și asta o irita la maxim. O detesta pe Lady Elizabeth și ar fi fost splendid dacă ar putea deține un titlu mai mare decât ea în societate.

Scarlett dădu din cap viguros.

— Când am fost la librărie am auzit o conversație între contele de Carrick și marchizul de Chisenhall. Prințul a sosit cu câteva zile în urmă și își va face prima sa apariție în seara asta la balul Silverly.

— Fascinant, spuse Hyacinth pe un ton mixt, ușor blazat și ușor interesat într-un fel în care numai ea o putea face. Era prea mult să speră că Earlul de Carrick nu va face parte din anturajul prințului? Îl ura ... Asta era singura veste preocupantă pe care Scarlett i-o dăduse. Se uită la rochia ei roz, mai frustrată decât înainte. Cum se presupunea să strălucească pentru prinț într-o astfel de culoare plictisitoare? Va trebui să încerce. Hyacinth nu știa ce ar putea să funcționeze, dar își va face griji despre asta mai târziu.

— Mergi la bal în seara asta, atunci?

— Da, spuse Scarlett.

— Nu vine un prinț în fiecare zi. Crezi că e frumos?

— N-am idee. Deși spera să fie mult mai frumos decât Ducele de Whitewood. Asta ar fi un alt lucru cu care să fie mai presus de Lady Elizabeth. Strâmbă din nas.

— Nu toți prinții sunt creați egali. Ai mai auzit alte detalii pertinente?

Scarlett dădu din cap.

— Nu multe ... Numele lui este Adrian Ene, prințul moștenitor al Vasinovei. Earlul și marchizul au ieșit din librărie și a fost imposibil să mai aud altceva.

— Presupun că trebuie să așteptăm și să vedem la bal. A fost chemată trăsură? Începu să se îndrepte spre scări. Scarlett o urmă.

— Ar trebui să fie timpul să plecăm, nu crezi?

Jos aștepta tatăl lui Scarlett, Killian, conte de Thornbury.

— Ah, aici sunteți, spuse el.

— Era cât pe ce să vin să vă caut.

Scarlett chicoti.

— Tata, îți faci prea multe griji. Nu am întârziat. Nu mi-am dat seama că ne vei acompania în seara asta.

El îi zâmbi.

— Draga ta mătușa Odesa este indispusă în seara asta și m-a rugat să merg în locul ei. Sper că nu vă deranjează.

— Atâta timp cât nu-mi alungi toți peștorii. Strâmbă din nas.

— Nu cum că am mulți.

— Ceea ce mă bucură, spuse el și chicoti.

— Nici un bărbat nu este suficient de bun pentru fiica mea. Se întoarse spre Hyacinth.

— Sau nepoata mea.

— Îți mulțumesc că ți-ai amintit de existența mea, unchiule Killian. Mă bucur că vei veni cu noi în seara asta. Mama trebuie să se îngrijească mai mult de ea.

— Atunci să mergem, spuse el.

— Înainte să se răzgândească și să iasă alergând la trăsură.

Drumul la balul Silverly nu era unul lung; cu toate acestea, coada de trăsuri a întârziat intrarea cu cel puțin o oră. Pe Hyacinth nu a deranjat-o deoarece îi plăcea să ajungă târziu. Cu cât erau mai multe persoane în sala de bal, când era anunțată cu atât mai bine. În seara asta însă voia să intre cât mai curând posibil. Voia să îl vadă pe prinț.

— Durează prea mult, se plânse Scarlett.

— Regreți că ai vrut să participi la bal? Hyacinth se încruntă.

— Asta e normal. Ști asta doar. Și ea era la fel de nerăbdătoare, dar nu ar admite. Ar putea în schimb încuraja nerăbdarea lui Scarlett. Ar putea-o ajuta să intre mai repede.

— N-am uitat, Scarlett rânji.

— Asta nu înseamnă că îmi și place.

În cele din urmă au ajuns la intrare. Un lacheu a deschis ușa și le-a asistat să coboare. Unchiul Killian le-a urmat. Au intrat și au așteptat ca unul dintre servitori să le anunțe sosirea. Când au intrat sala era aproape la capacitate maximă. Se părea că întreaga înalta societate decisese să participe la balul Silverly. Vestea sosirii prințului se răspândise repede. Asta putea fi singura explicație pentru mulțimea de oameni.

— Chiar ai de gând să dansezi? o întrebă pe Scarlett.

— Sau o să îmbrățișezi peretele în seara asta?

— De fapt mă gândeam să petrec ceva timp în sala de jocuri, a replicat ea.

— Conversațiile sunt mai interesante acolo și s-ar putea să găsesc pe cineva cu care se merită să petrec timpul.

— În nici un caz, spuse tatăl ei.

— Rămâi în sala de bal toată noaptea sau mergem acasă imediat.

Hyacinth se abținu să nu zâmbească. De aceea se bucura că a venit unchiul lor cu ele în loc de mama ei. Va fi concentrat exclusiv pe Scarlett iar ea va putea face ce vrea. De data asta rolurile se inversaseră.

— Nu-ți face griji unchiule Killian, spuse și zâmbi senin.

— Scarlett nu ar îndrăzni să te dezamăgească.

Verișoara ei se uită urât la ea și apoi la tatăl ei.

— Sunteți oribili amândoi. Probabil, ar fi protestat mai mult dacă erau acasă. Dar chiar și Scarlett avea limite.

— Bine. O să dansez. Dar nu din plăcere.

— Atâta timp cât ne înțelegem unii pe alții.

Hyacinth se abținu să râdă.

— Vă las să vă rezolvați disputa. Mă duc să iau ceva de băut și să găsesc ceva domni să-mi semneze cartea de dans.

Plecă înainte ca unul dintre ei să o poată opri. Hyacinth avea un țel, să-l găsească pe prinț, și nu va permite nimănui să o împiedice. Sigur, nu avea idee cum arăta, dar nu ar trebui să fie dificil să-l identifice. Hyacinth era familiară cu majoritatea membrilor înaltei societăți. Deci, în teorie, ar trebui să fie în măsură să-l localizeze bazându-se pe faptul că ar fi unul dintre puținii indivizi de la bal pe care nu îi cunoaște. Nu era tocmai un plan dar era tot ce avea.

Se învârti prin sală, dar nu găsi prințul. Frustrarea crescuse în ea. Poate că nu sosise încă, sau poate că ieșise în grădină pentru un pic de aer curat. Se uitase peste tot așa că de ce să nu iasă afară. Era o primăvară puțin rece, dar nu insuportabilă.

Ieși spre terasă și se uită în sus. Stele sclipeau pe cerul întunecat ca diamantele pe catifea. Fascinată de frumusețea pură a cerului uită un moment de toate. Dar nu avea timp de pierdut cu priveliștea. Traversă balconul spre scările care duceau la grădină.

Singura lumină călăuzitoare era cea a lunii pline. Era de ajuns, sau cel puțin așa spera. Se împiedică puțin și se agăță de balustradă să nu cadă. Piciorul îi alunecă pe ultima treaptă și căzu lovindu-se de pământ. Blestemă în șoaptă.

Palmele o înțepau de la pietricele potecii. Își frecă mâinile să scape de durere.

— Norocul meu, bombăni ea.

— Asta primesc în căutarea unui prinț care să mă salveze. Nu știu de ce mă obosesc.

— Cine e acolo? Întrebă un bărbat.

Hyacinth se uită spre sunet. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie descoperită în acea situație. Se ridică repede și se ascunse după un tufiș. Domnul care o auzise, sau cel puțin presupunea că era același veni mai aproape și se uită în jur. Părea să accepte că nimeni nu era în zonă. Hyacinth respiră adânc și își ținu respirația până când plecă. Răsuflă încet, dar intră în panică când el se opri. Un alt domn i se alătură.

— Probabil sunt voci de la bal, spuse el.

— Ești sigur, Marius? Însoțitorul întreabă. Ambii vorbeau într-o limbă pe care Hyacinth nu o știa. Ar putea fi din Vasinova? Poate că unul dintre ei era prințul. O trecu un fior. Dar nu se putea face văzută acum. Cum ar interpreta asta? Prințul nu ar lua-o în serios drept potențială soție, dacă ar vedea-o ascunsă în tufișuri, la un bal.

— Pe cât se poate de sigur, Înălțimea voastră, răspunse Marius.

Era prințul! De abia își putea abține încântarea. Dacă ar putea îndrăzni să se uite la el. Cel puțin era aproape de el. Trasul cu urechea la conversația lor, s-ar putea dovedi util în eforturile ei.

— Foarte bine, spuse prințul.

— Dar pentru orice eventualitate, poate că ar trebui să continuăm conversația într-o locație mai privată.

— Aveți dreptate bineînțeles.

— Vizita noastră în Anglia este prea importantă să facem vreo greșală. Ar trebui să socializăm puțin. Este bine să ne ascundem țelul.

Ce a vrut să spună? Hyacinth nu își putea da seama care ar putea fi intenția lor reală și nu era sigură că îi păsa. Nu era relevant pentru ceea ce își dorea ea cu adevărat. Va fi prințesă.

Cei doi se întoarseră în sala de bal. Când a fost sigură că au plecat a ieșit și ea din tufiș. Rochia și părul îi erau acum răvășite. Va trebui să se strecoare în camera doamnelor și să se aranjeze.

Se îndreptă spre scări și intră direct într-un piept tare de bărbat. Hyacinth dădu înapoi dar el o prinse înainte de a cădea din nou.

— Lady Hyacinth, spuse domnul pe un ton iritat.

— Ce plănuiești acum?

Hyacinth gemu. Desigur trebuia să fie *el* cel care s-o prindă. Nu ar fi căzut dacă nu pășea în fața ei. Îl ura pe Rhys Rossington, conte de Carrick. Era o pacoste în viața ei ...

CAPITOLUL TREI

Rhys îi urmărea pe prinț și secretar la o distanță discretă. Nu spusese suficient pentru a-și da seama ce plan aveau, dar descoperise că într-adevăr aveau unul. Această vizită era neașteptată și considerată suspectă de către biroul de stat. Rhys era considerat încă lipsit de experiență, dar statutul său în înalta societate îi dădea mai multă influență decât altor membri ai biroului. Câștigase cazul în mod implicit.

Și chiar se descurca bine ... până când Lady Hyacinth Barrington a decis să părăsească sala de bal pentru propriul ei tur privat al grădinilor. Era deja agravat de prezența ei de câteva minute. Cel puțin a fost inspirată să se ascundă în tufiș și să nu se arunce la prinț. Asta nu ar fi fost bine nici pentru ea nici pentru el. Dar se întreba ce o făcuse să creadă că mersul în grădină singură era bine pentru ea.

Lady Hyacinth se uită urât la el.

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, răspunse ea.

— De ce te furișezi în noapte?

Ca și cum îi va spune ...

— Este perfect acceptabil ca un gentleman să fie singur în grădină. O domnișoară însă, nu ar trebui să fie neînsoțită.

Știa că asta nu îi va cădea bine. Ea dintotdeauna fusese un pic ... diferită. Rhys se aștepta să fie dificilă.

— Ești teribil ... Nu am nevoie de prelegeri. Mai ales de la tine.

— Vrei ceva. De ce avea nevoie era un pui de bătaie. Deși s-ar putea să-i placă. Ceva îi spunea că avea ceva excentricități și asta chiar îi plăcea mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Nu voi discuta asta cu tine aici. Este timpul să mergi înăuntru și să te comporți ca o domnișoară.

Lady Hyacinth își încleștă mâinile în pumni. Se gândea să-l lovească? Asta ar fi interesant. Totuși nu era momentul să-i testeze răbdarea. A lui era deja la limită. Rhys nu ar fi trebui să fie amuzat, dar nu putea să se abțină. O parte din el întotdeauna admirase personalitatea ei.

— Mi se pare interesant cum ai deviat mai devreme. În loc să-mi răspunzi la întrebare ai întors totul spre mine.

— Nu cred că înțeleg ce insinuezi. Sperase că ea va uita curiozitatea de mai devreme.

— Cred că ți-am răspuns preocupărilor inutile.

— Tu în schimb. Tot ce ai făcut este să mă muștruluiești că am îndrăznit să fiu afară singură. Este ridicol că, pentru că sunt femeie, nu pot face ce vreau.

— Opinia ta nu contează. Făcu un pas spre ea.

— Ceea ce contează este faptul că ești femeie, iar societatea are așteptări diferite de la tine comparat cu un bărbat. Accept-o la fel ca celelalte femei și vei fi mult mai fericită.

Nici el nu era de acord cu aceste noțiuni. Mătușa lui Alys i-ar lua capul dacă îl auzea acum, iar mama lui ar ajuta-o. Nici nu voia să se gândească la ceea ce sora lui, Charlotte, sau verișoara lui, Elizabeth, ar face. Erau prea multe femei puternice în familia lui să se contrazică cu ele. Dar nu îi datora Lady Hyacinth aceleași considerații precum familiei. Dacă insista să se pună în situații periculoase, era de datoria lui să-i arate erorile.

Își dădu ochii peste cap. Luna nu făcea prea multă lumină dar acțiunea sa era inconfundabilă.

— Nu știi nimic despre ceea ce m-ar putea face fericită. Lasă prelegerile condescendente ca și cum poți discerne adevărul meu. Du-te înăuntru și găsește o tânără insipidă să-ți impui convingerile. S-ar putea să-ți ia în considerare fiecare cuvânt. Eu știu ce e bine pentru mine.

— Te rog, începu el.

— Nu fi naivă. Poate crezi că ai un minimum de înțelegere, dar cred că e timpul să fii sinceră cu tine însuși. Se apropie și mai mult de ea.

— Ești bună la discursuri și îmbrăcat spectacular, dar nu ai nici cea mai vagă idee despre nimic adevărat. Expiră tare, ca și cum jignită de declarația lui. Obrajii îmbujorați erau ușor vizibili în lumina lunii. Poate nu ar fi observat dacă era mai departe de ea ... Căldura ei amestecată cu a lui, aproape că nu se putea abține să o sărute; dar se abținu.

A continuat, pentru că trebuia să audă tot ceea ce avea să-i spună:

— Tu ești o prințesă răsfățată care rareori se amestecă cu pleava de sub tine. Fericirea este la fel de banală ca rochia ta de mătase. Chiar și elegantul colier și cercei de perle nu sunt altceva decât fățarnicii. Îi atinse ușor cu degetul arătător cerceul de perle și diamante ce-i atârna de urechea stângă.

— Tu, dulceță, ești la fel de superficial ca toate acele tinere pe care le consideri nesofisticate și nedemne. Își trecu dosul palmei peste obrazul ei.

— În *plus*, mă ascultă. Altfel, ai fi plecat de când m-ai văzut. Recunoaște, Lady Hyacinth, mă placi.

Probabil că-și încerca norocul prea mult. Ea ar trebui să-l oprească înainte ca lucrurile să se îndrepte într-o direcție pe care ambii ar putea-o regreta. Ce naiba era în neregulă cu el? De ce o dorea? De cele mai multe ori îl irita. Mai mult timp împreună i-ar conduce la nebunie.

Cum îndrăznește... Ar trebui să-l pălmuiască. De ce nu o făcea? Atingerea mâinii lui pe obrazul ei îi dădu fiori pe șira spinării. Respirația i se opri o secundă și își deschise gura. Gândurile i se opriră și abia își abținu un geamăt. Trebuia să ia o poziție ... să-l facă să înțeleagă că nu avea nici o putere asupra ei. Hyacinth intenționa să se căsătorească cu un prinț iar el nu avea nici o șansă să se ridice vreodată la acest rang. Era un simplu conte care într-o zi va fi un marchiz. Ea voia mai mult. Era timpul să facă cum îi spusese și să plece. Ridică o sprânceană și zâmbi.

— Ai vrea tu.

— Scuzați-mă? Își înclină capul într-o parte.

— Mi-e teamă că nu înțeleg. Aș vrea ce?

— Tu ești cel care ... cum ai spus? Că te plac? Buzele îi formară un zâmbet diabolic.

— Nu sunt sigură că e un cuvânt suficient de puternic. Vrei să te doresc. Se apropie și mai mult de el.

— Atunci ai putea să profiți de micuța naivă și ... Ea își mișcă capul, astfel încât buzele îi erau la doar câțiva centimetri de ale lui.

— Sărută-mă! Ar fi fost atât de ușor să afle cum ar fi un sărut între ei. El nu s-a retras. Respirația lui era mai greoaie decât a ei, dar inima ei a început să bată din ce în ce mai tare. Ce naiba era în neregulă cu ea? Corpul ei se încălzi și își dădu seama că voia să-l sărute. Hyacinth trebuia să pună o oarecare distanță între ei și rapid. Joaca cu focul suna bine în teorie, în practică, se dovedea nerecomandată.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.